

Vuit poemes terminals,

Ronald Polito (Juiz de Fora, Minas Gerais, Brasil, 1961). Pel que aquí fa al cas, poeta (*Solo*, 1996; *Vaga*, 1997; *Intervalos*, 1998; *De passagem*, 2001, i *Terminal*, 2006) i traductor (Salvador Espriu, Narcís Comadira, Maria-Mercè Marçal, Carles Camps Mundó i Jaime Gil de Biedma, per posar tan sols una mà d'exemples). Aquests vuit poemes que us presentem aquí pertanyen, com l'adjectiu que els acompanya denota, el seu darrer llibre: *Terminal*. Bon profit.

Cruïlla

Hi pot haver
un punt de partida.
Un epicentre des d'on
soni
alguna paraula exacta.
Talment l'encaix
de dues boques.

Si via de pas
o goig de fuga
per esfondrades, deserts, que
aculli i multipliqui
sortides, aclarides,
emergències.

Hora de partir. Pura
fantasia. Un cos
que empeny el vent,
que il·lumina la llum,
marceix el mar, cobert de
pols. Que pugui doblar,
pas a pas,
el risc del camí.

Potser evidència

si sempre mai
i res o quasi
si ni cap cop meitat
i ni tan sols prou
o almenys insuficientment mínim
però encara perceptible
si cada cosa i gest
s'incompleten
procreant més i més
mons sense fons
si si més no molt romanents o
«efectes de la presència»
d'un absent (no només) textual
així doncs
l'inacabat lògic
la contrajectió de decreixements
un mai sempre
i tot

Una conjectura

Tots els textos
i cap.
O el fardell de
tot ser dit de
nou. I totes les paraules
venir a comparèixer aquí,
amb la seva fortalesa i
fal·lera, fondejant,
a l'atzar, en una prospectiva
de respiració,
ports, rutes, mans que
encara saluden fins i tot
des de molt lluny. I
tots els crits i balbuces,
els continguts i tot
en els gestos, en les autòmates
contraccions de les pupil·les,
a l'uníson amb l'estrèpit
d'una gran fressa
capaç de (en algun lloc
està dit)
situar-se per sobre de l'ubic
silenci,
aniquilant-lo.

Horitzó

que, un cop posat, / implica la condició / de ser inassolible.

Infern: estació central

No tant l'ocurrència de diminutes asfixies,
refluxos de fàstics, engargussos contrits,
alguna sobtada palpitació seguida d'un
absort buit tan consistent com incognoscible,
o la demolició implacable de cert ànim que
s'hauria alzinat, arrogant, un no res per sobre de la línia de la
impossibilitat, resultants de la constatació totalitàriament
esclafadora que han passat veloçment els

anys, que tot s'ha esdevingut en un instant, i que aquest
tot (que només és un grapat sempre) no es pot
retenir ni apartar, i la joventut és una cosa tan
remota com follament perduda, sinó la
capbussada sense certesa de retorn en la durada
inextirpable de l'interval de temps encapsulat en cada
segon.

de Ronald Polito

..... Traducció de Josep Domènech Ponsatí

Vivència

A. Provant articulacions i peces,
l·ligams, la màquina amb nervis,
pell i ossos estirats baixant
amb l'ascensor, ara, cap als exercicis

de mantenició, aconseguint
ultrapassar un focus més
de guerrilla a la vorera, un
drap de gos, basars

del perímetre d'una estora
plens a vessar d'objectes en els confins entre
el no-res i l'indiferenciable, i ja
provant d'emprar llargues

passes al saltar llacs
d'àcids lixiviats, exemplars instigadors
de mutilacions, ensumant menjar
deglutit per tots els

déus, una ampolla
d'aiguardent, dejeccions, una claveguera sense tapa, uns
enderrocs de demolició, deixar enrere, per fi,
un insinuant ram de fils letals i repelats que

broten de l'herba.

B. Després del viaducte de seguida es veu, quasi
oculta, sota la capçada dels cocoters,
la rada i, més enllà, la platja
que desvela lentament la
badia i, més endavant,
la gran pedra que cau

al mar. Caminar
en direcció a les roques
impel·lit pel vent que ve
de dins. A poc a poc poder perdre
densitat, pes. I llavors oblidar-ho tot,
oblidar! I per abandonar de cop les

exclamacions. I sense ni veure
el temps passar. Displícit

amalgamar-se.

Relliscada

Encara caldria algun
pudor per
instal·lar, per
exemple, una
esbós excentrípet
d'autoindiferència,
protocols per sobreviure a
desastres, guerrilles i semblants,
rutines per retines
ja tan fatigades,
la intacta primigènia sorpresa i
l'aposta invicta
encara que davant del més
elemental,
i del no-res i tot, del mai,
una monstruosa
alegria?

Bé, ni a soles

No
serem salvats.

I no es tracta, fixa't bé,
d'una invitació al deliri
a galop, als abismes,
la sacietat a qualsevol
preu.

O al contrari. Algun
projecte de beatificació
amb totes les sevícies
previsibles, el seu dolç
horror.

Però no
ho serem.

El problema és on (com
quan) situar-lo.
Tot programa carrega la seva por.
La pròpia pregunta es
contrau davant la incertesa